

Jeremia 14:7a

**“Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen,
o HEERE! doe het om Uws Naams wil”**

**Jeremia's gebed 1 verootmoediging 2 verbreding 3 verwachting 4
verhoring**

Gemeente,

Voor biddag 2015 wenden we ons tot een biddag van lang geleden. De biddag van Jeremia rond 600 voor Christus. En Jeremia's gebed is ons nagelaten. Om veel van te leren.

Jeremia bidt in crisistijd. Die crisis is er al of die is aangekondigd en dreigt. En die crisis bestaat uit droogte. En dan moeten we om te beginnen ons indenken wat droogte betekent in oud Israel. Kijk, wij vinden het wel eens heerlijk: een tijd geen regen. En als het voorjaar wordt kijken de veehouders ernaar uit. Maar in Israel was droogte een ramp. Droogte betekende geen opbrengst, geen gewas. Droogte betekende hongersnood. Voor het vee en voor de mensen. En dus geen werk, want alles draaide om de agrarische sector. En dus geen eten voor de mens. En dus ziektes en zwakheden. En economische recessie. Droogte hield nogal wat in. Alle narigheid/tegenspoed die je maar bedenken kunt eigenlijk. Nou wat doe je als dat dreigt of aan de orde is?

Op zich niet zo moeilijk kun je denken. Als het droog is ga je bidden om regen. En als je ziek bent bidt je om beterschap. En als je geen werk hebt bid je om werk, voor jezelf, voor je bedrijf. Dat spreekt eigenlijk een beetje voor zich als je christen bent. Nou, dan doet Jeremia dat toch anders. En daar willen biddag 2015 naar gaan luisteren. Misschien dat ons gebedsleven wel totaal gezuiverd en bekeerd moet worden.

1 verootmoediging

Want Jeremia bidt niet eenvoudigweg: HEERE, het is zo droog, wilt U regen geven. Amen. Natuurlijk dat is wel de onderliggende vraag, ook van Jeremia. Maar daar zit toch heel wat omheen voor hem. Want ook in het bidden om regen begint hij het gebed met schuldbelijdenis. Jeremia leert ons dat wij niet zomaar kunnen vragen om regen, werk, gezondheid, verkering, goede cijfers. Want daarvoor is er teveel gepasseerd. Onze ongerechtigheden en onze afkeringen. Ongerechtigheden dat zijn overtredingen. Dat je nou net dat doet wat niet mag. Och, je weet vaak wel dat iets door God verboden is, maar je doet het toch. Ja, laat me toch. Zoals je best weet dat je ergens in het verkeer 100 mag, maar je denkt, och ik rij voorzichtig en wat geeft het als ik 110 rijdt. Zo ook met de wet van God. Och, het mag niet, maar ik

zie er niet zoveel kwaad in en het komt goed uit, ik doet het toch maar. Toch opgaan in een afgod, toch eigen zin doen, toch op zondag je af laten leiden, toch je ouders verdriet doen, toch roken, toch dubieus filmpje kijken, toch wat geld zwart houden. Gods wet overtreden. Gods wet. Van de Heilige, de Schepper.

En afkeringen. Je van God afwenden. Ontrouw zijn. Aan de goede God, Die zoveel je geeft. Zijn verbond en woorden, Zijn zorg en getuigenissen. Dan is overtreden ontrouw. Een andere god volgen. God verlaten. En dat is niet minder erg dan overspel. Ontrouw zijn.

En dat klaagt ons aan: elke overtreding, elke ontrouw klaagt ons aan. Is een aanklacht van de wet tegen ons. En weer één en weer één. Wat zijn dat er veel. Al die keren. Evenzovele aanklachten. Ja, wij hebben tegen U gezondigd. Dat wil zeggen: ons doel gemist. We zijn niet zoals we wezen moeten. Een appelboom die geen appels draagt, een pen die niet schrijft. Die haal je eruit, die doe je weg. Een zondaar: die neem je weg, die heeft geen nut. Die wordt uitgeroeid.

Durft u om regen te vragen? Alsof er niks gebeurd is? Om werk, om gezondheid alsof er niks aan de hand is? Een jongen die zijn vader heeft geslagen, diens auto bekrast, diens laptop koffie overheen gegooit en die vraagt: pa, hebt u € 25,00 euro me? Dat durf je toch niet? God, tegen Wie je overtreden hebt, Die je ontrouw geweest bent om regen vragen, om gezondheid, om werk zomaar?

Dat durf ik alleen aan de voet van het kruis. Waar Jezus hing, en Hij riep Mij dorst. Hij hing verlaten. Hij hing in pijn. Hij hing zonder kleding, huis en haard. Hij hing zoals ik erbij zou moeten hangen. Hij ondergaat wat mij toekomt en wat ik verdiend heb. En ziende op Hem durf ik het, ontvang ik vrijmoedigheid: HEERE, zie mij aan in Christus, en geef mij drinken, werk, gezondheid. Dat is bidden: ook de allergeeueste en allerkleinsten kan ik niet vragen zonder schuldbelijdenis. Zonder erkenning van mijn overtreding en ontrouw en dat ik heb gezondigd. Verstaan we dat? Dat heeft er alles mee te maken of we de lijdensstijd verstaan. Dan durf ik alleen te bidden om water, om verkering, om gezondheid, om bewaring als ik zie op Christus. Bidden om gezondheid, om werk, om verkering zonder het kruis van Christus kan God niet behagen. Is geen bidden. Maar een vragen waarbij ik recht denk te hebben om te krijgen.

Nu was het in het Oude Testament tot op zekere hoogte zo dat tegenspoed er een aanwijzing van was dat men God verlaten had en voorspoed kon een aanwijzing zijn dat men wandelde in Gods wegen. Dat is nu zeker niet meer zo. Dus het betekent dat we ons altijd, ook als alles meezit eerst hebben te onderzoeken: zijn er ongerechtigheden in

mijn leven? Ben ik ontrouw geweest? Heb ik gezondigd? Voor wij bidden gaan, waar we ook om bidden: dat je je stelt in het licht van Gods wet. Ontdek mij aan mijn zonden, afkeringen, ongerechtigheden. Bidden is: treden tot, naderen tot God, Die Licht is. En dat licht gaat door heel mijn bestaan heen. Elk naderen tot God heeft in zich: HEERE, ontdek mij aan mijn ongerechtigheden, maak mij oprecht voor U.

2 verbreding

Dan letten we erop: wat bidt Jeremia? Waar bidt Hij om? Ja, om regen natuurlijk. Het is toch droog, of er dreigt droogte, dus dan bid je om regen. En als je ziek bent bidt je om beterschap, als je geen werk hebt om werk, als je alleen bent om verkering.

Luisteren we eens naar Jeremia. Hoewel onze ongerechtigheden tegen ons getuigen, o HEERE, doe het! Doe iets, grijp in! Vervul, maak het waar! Jeremia vult niet in wat de HEERE doen zal en hoe Hij in zal grijpen. En dan is dat allereerst gericht op Gods belofte. Dat de HEERE Zijn belofte waarmaakt en vervult. En dat kan zijn doordat de HEERE regen geven zal, maar ook dat Hij geen regen geeft daar mee om leert gaan. HEERE, doe naar Uw belofte! En je verlangt zo dat de HEERE gezondheid geeft, werk, relatie. Maar als U het niet geeft, leer me ermee om gaan.

En aan het eind van vers 9 bidt hij: verlaat ons niet. Ondanks dat wij U zo gekrenkt hebben en eigenlijk weggejaagd hebben alle aanleiding gegeven hebben om van ons weg te gaan: verlaat ons niet. Blijf in ons midden. Met Uw Geest. En wat gaven we U vaak aanleiding om Uw Geest te laten wijken. Door Hem te bedroeven. Door Zijn invloed te smoren. De indrukken van een kerkdienst weer te verliezen. Onder te laten sneeuwen. Maar HEERE, verlaat ons niet! Blijf in ons midden. Met Uw Geest. Die ons leert om in voorspoed dankbaar te zijn. Als U regen geeft, dat wij U danken en dienen zullen. Als U gezondheid, werk, verkering geeft dat ik er U mee dienen zal en voor Uw Aangezicht leven zal. En als U het niet geeft, dat ik U volgen zal, U vertrouwen zal, me aan U onderwerpen zal en U verwachten zal.

HEERE, laat mij niet over aan mijzelf. Want dan wordt ik als het meezit helemaal onbevattelijk voor de eeuwige hemelse geestelijke dingen. En als het tegenzit dan bezwijk ik of ik kom in opstand of ik word moedeloos. O HEERE, verlaat ons niet, en doe het, maak het waar wat U beloofd hebt! Is dat de spits van ons bidden? Zit die spits eraan? Of gaat het ons alleen maar om de gaven, de regen, de gezondheid, het diploma? Thomas Boston zegt: dan ben je als een zieke, die dolblij is omdat hij op een mooi bed gelegd word, terwijl hij nog even ziek is als voorheen. Beter dat je op hetzelfde bed blijft liggen, maar geneest.

Geestelijk geneest tot bekering, tot verheerlijking van of onderwerping aan God.

Tegelijk zien we nog meer verbreding. Jeremia bidt niet alleen voor zichzelf. Zoals hij door de droogte getroffen zal worden en de gevolgen zal merken. Maar hij bidt voor land en volk. Hier en steeds weer in zijn Bijbelboek. Hij noemt ook niet mij, maar ons. Jeremia is voorbidder voor land en volk. En jij, en u en ik? Voorbidder voor land en volk. Dat omvatte in Israel zeker ook de kerk. Is het daar niet droog? Heeft de kerk niet overtreden? Leringen geduld die Jezus' bestaan zelfs ontkennen? Duizenden verlaten de kerk, zeggen hun lidmaatschap op, terwijl al veel eerder men innerlijk afstand nam. Kerk na kerk moet afgestoten worden. Maar ook land en volk. Er is droogte, de recessie. Heeft al iemand gehoord dat vorstenhuis en regering er God voor zoeken? En als de recessie ietsje op zijn retour lijkt, heeft iemand al iets gemerkt van toenemende dank aan God? Land en volk, in recessie of er een beetje aan het uitkomen, maar waar is het zoeken van God?

Zijn er voorbidders voor de kerk? Voor land en volk? Onder jongeren? Onder ouderen, onder ambtsdragers?

Hoe bad Jezus niet voor hen die Hem kruisigden. Vader, vergeef het hun. Voor mensen om Hem heen, hoeveel ze Hem ook aandeden. Hoe horen we martelaars in Irak, Syrie, Noord Korea bidden voor die hen vervolgen. Bidden wij zo voor hen in wier midden wij leven? Zouden we meer en dichter bij Jezus moeten verkeren? Om het van Hem te ontvangen en te leren?

3 verwachting

Dan letten we op Jeremia's gebed verder. O HEERE doe het om Uws Naams wil. En aan het eind in vers 9. Gij zijt toch in het midden van ons en wij zijn toch naar Uw Naam genoemd. God heeft Zich aan het volk verbonden. En in Zijn verbond heeft Hij gezegd: Ik zal u tot een God zijn. Gij zijt Mijn volk, Mijn verbondsvolk. En zo heeft de HEERE Zich aan ons verbonden als Gemeente. Als Kerk. Naar Zijn Naam genoemd. En Zijn Geest is de Gemeente gegeven. Hij is in het midden van ons.

En daar beroept Jeremia zich op. En Hij is niet de enige die dat doet. We horen het Mozes doen na de zonde met het gouden kalf: HEERE, spaar dit volk, want het is naar Uw Naam genoemd. We horen het Jozua doen na het verlies bij Ai. We horen het Daniel doen in de ballingschap: Uw stad en Uw volk is naar Uw Naam genoemd. Met andere woorden: het is toch tot Uw eer als U ingrijpt. Bij Uw volk Israel. En als U mij, mijn gezin, de gemeente, de kerk laat groeien en bloeien. Als U voorspoed geeft en U wordt daarvoor gedankt en verheerlijkt. Als er tegenspoed blijft maar wij volgen er U in. Dan krijgen anderen ontzag

voor Uw macht en voor wat U waard bent. En het is toch tot oneer van U als U niet ingrijpt. Dan zullen de mensen neerkijken op de kerk, op de gemeente. Dan hebben ze zo gauw wat lelijks te zegen van U HEERE. En als U ingrijpt in het leven onze koning en koningin, van ministers en anderen, van land en volk, wat zou Uw Naam verheerlijkt worden.

Dat is pleitgrond voor het gebed. Een pleitgrond die als een koord uit de hemel wordt neergelaten, is neergelaten. De pleitgrond van God, Die Zich aan ons verbond. Van Gods Naam en eer. En die is neergedaald als een koord uit de hemel om aan vast te grijpen. En wie doet dat? Dat doet iemand die niets anders meer heeft. Die geen grond onder voeten meer heeft. Die zijn voetstuk af zag brokkelen en de grond zag inzakken onder zich. De grond dat ik dat altijd trouw heb meegeleefd, de grond dat ik toch gelukkig niet zo ben als deze en gene. De grond dat ik nooit zou doen wat ik anderen zie doen. De grond van een farizeer. Die het goed met zichzelf getroffen heeft en neer kan kijken op zoveel anderen. Dan sta je voor je gevoel best stevig. Blind voor de ongerechtigheden en ontrouw, voor de zonden van je hart en innerlijk. En je denkt stevig te staan en veel te kunnen vragen. Maar er komt een dag dat die grond ondeugdelijk blijkt. In Gods oog vervuild is en een moeras is. En je zinkt weg en je valt en je val is groot eeuwig groot.

Als je grond afbrokkelt, en je dreigt weg te zinken. Want God doorlicht je gronden en ze zijn poreus. Gebeurde dat? Je hield geen been meer over, geen grond meer over. Dan zie je dat koord en je ziet er de waarde van in. Dan grijp je dat koord. Toch nog houvast, niet onder me, maar boven me. Niet in me, maar buiten me. Niet van mezelf, maar gegeven door God. Zijn Naam. Zijn verbond. O HEERE, om uws Naams wil. Uw Naam ter eer. Wil het daarom doen, HEERE. Is dat ons enige houvast? Al het andere afgebrokkeld. Alleen maar redenen waarom de HEERE me zou afwijzen, me zou wegsturen, me zou terugsturen. Alleen: Uw Naam. Zo mag er verwachting zijn.

En temeer HEERE, Gij zijt in het verleden de Verwachting geweest en de Verlosser. Wat hebt U Israel vaak uitgered, bedoelt Jeremia. Zou u het nu niet meer doen? Bent U dan veranderd? O HEERE, U hebt toch zulke grote dingen gedaan, vraag er eens naar in je voorgeslacht. Herinner het je eens van je opa of oma. Vraag er eens naar. Lees er eens over in de geschiedenis van de gemeente van Waarder. In de vaderlandse geschiedenis zoals de 80 jarige oorlog en Willem van Oranje. HEERE, Gij zijt toch Dezelfde.

En Jeremia vult dat nog concreter in: HEERE, als U niet ingrijpt, als U niet Uw belofte vervult, dan lijkt U net een vakantieganger. Die 2 weken in een land op vakantie is en zich daarom nergens mee bemoeit

in dat land. Hij komt alleen om zelf 2 fijne weken te hebben en verder zal hem de politiek van dat land een zorg zijn. Dan lijkt U net aan man die zo geschrokken is dat hij perplex staat en van schrik niks weet te doen. Proeft u hoe graag Jeremia verhoord wil worden? U ook, jij ook? HEERE, moeten mensen dat van U denken? Als U niet ingrijpt, niets doet, wat zullen mensen dan wel niet van U denken? Dat bidden toch niet helpt, dat je het net zo goed niet kunt doen, dat bidden een kansspel is, bij de één helpt het, bij de ander niet. HEERE, wilt U dat? En daarom HEERE, hoor en doe het. Verlos van de droogte en laat ons U eren, of als de droogte blijft leer ons U volgen en volharden.

Jeremia's gebed. Daar valt veel van te leren. In zijn inhoud, zijn verootmoediging en schuldbelijdenis, zijn pleiten en aandringen. O HEERE, maak mijn gebed als het zijne.

4 verhoring

En moeten we dan eens verder lezen zoals we deden. Vers 11: Jeremia, bidt niet voor dit volk ten goede. Het zal niet helpen. Al gaan ze vasten Ik zal niet horen. De verwoesting van Jeruzalem komt, die droogte is nog maar het begin, er komt nog erger: verwoesting van Jeruzalem met vele doden, wegvoering naar Babel. De kastijding zal nog dieper worden en nog zwaarder Jeremia. Zij hebben zolang gezondigd, er moet nog meer oordeel en kastijding komen.

En let dan eens op, dan ontstaat er een gesprek tussen Jeremia en God waarin het heen en weer gaat in heel de hoofdstukken 14 en 15. Vers 13 toen zei ik, Jeremia, ach HEERE, Heere, maar hun profeten hebben hen misleid. En de HEERE herhaalt het en dan vers 19 Hebt Gij dan Juda ganselijk verworpen? Versmaad ons niet, gedenk ons. En de HEERE herhaalt het en dan 15:10 Wee mij, mijn moeder, dat gij mij gebaad hebt. En de Heere herhaalt het weer en dan 15 vers 15 o HEERE gedenk mijner, waarom is mijn smart alzo.

Daar hoort u een man bidden, kermen van pijn omdat er geen verhoring komt, en worstelen of er nog verwachting zijn mag. Hij laat zich zomaar het biddende zwijgen niet opleggen. Maar kermend en worstelend strijdt hij met zijn God.

We kijken elkaar eens aan: verstaan we dit, kennen we dit? Zo kermen onder de pijn dat God niet, nog niet verhoord. Zo worstelen of er toch verhoring komen mag en zal. Ik vraag dat temeer omdat, en ik vraag dat voorzichtig, zou het kunnen zijn dat wij in een tijd leven dat de kerk al zolang God getart heeft met onbijbelse leringen te dulden. En land en volk al zolang van God aan het afwijken zijn, dat God ook nu zegt: het oordeel en de kastijding moeten zwaarder worden. Het is nog niet ten einde, het kan nog niet. Er is te lang, te zwaar gezondigd.

Misschien wel in het leven van één van je kinderen. Dat God nog diepere kastijding nodig acht en zwaardere oordeel. En je ziet land en volk en kerk alleen maar verder afdwalen en verharderen. En ten prooi vallen aan recessie, criminaliteit, en extreme groeperingen. Leven wij misschien in zo'n tijd?

En ben jij dan een Jeremia? Kermend en zuchtend. Worstelend en aanhoudend. Tegen hoop op hoop. Maar God niet los kunnen laten. Of hebben we God allang losgelaten? Voor onze kinderen, voor de kerk, voor land en volk, koning en premier? Dan zal het wel niet en wel nooit en dan berusten we daar maar in. Dan zal het wel niet. En och daar kunnen we het ook wel mee doen en mee leven. Of zijn we nog niet eens begonnen om te bidden voor land, volk, koningshuis en kerk.....?

Zouden we niet veel meer de waarde van Gods Naam moeten en mogen beseffen? Zouden we niet veel meer de nood van land en volk moeten beseffen? En zouden we dan niet meer en langer kermen en zuchten als we alleen maar verdere oordelen zien? En zouden we dan niet meer worstelen en strijden omdat we het niet prijs kunnen en willen geven al die mensen en heel die samenleving en bovenal de eer van Gods Naam?

Bidden we om deze dingen? Bidden we zo? Misschien moeten we wel heel beschaamd ons hoofd buigen. Erkennen dat ons bidden de naam bidden niet waard is. Ons bidden in handen geven van de grote Voorbidder. Jezus Christus. O Heere Jezus, was mijn gebeden. Wast U ze van alle lauwheid en traagheid, van alle gebrek en onvolmaaktheid, in Uw voorbidding.

Zo voorbidder zijn. Als het moet door een tijd van diepere oordelen en zwaardere kastijding heen En dat pas daar doorheen de verhoring komt. Zoals Israel pas door de verwoesting van Jeruzalem heen en door de ballingschap heen zou worden verlost. Dat kan, dat een kind van je, dat een samenleving, een kerk, pas door diepere oordelen en zwaardere kastijding heen verlost wordt en gered en gezegend. Dat God Zijn Naam laat glorieren en Zijn Kerk laat triomferen door de oordelen heen.

Dankzij die ene Voorbidder. Jezus Christus. Die altijd leeft om voor Zijn Kerk te bidden. Ik wil dat zij allen daar zullen zijn waar Ik ben. God kerk komt er. Komt erdoorheen. Nee, niet omdat ik zo'n geweldige voorbidder ben, of zo'n geweldige bidder, maar omdat Hij bidt. Jezus Christus.

Amen